

فاصله و نیم فاصله دقیقاً کجا هستند؟!

چند تا اشتباه تاپپی هست که اغلب در نوشتنهای خیلی از ماها وجود دارد. اکثراً هم به فاصله گذاری مربوط است. لطفاً این قواعد تاپ صحیح (قوانین حروف چینی) را به خاطر بسپارید:

- ۱- بین تمام کلمات، تنها یک «فاصله» تاپ کنید. نه بیشتر و نه کمتر.
- ۲- بین حروف یک کلمه، فاصله تاپ نکنید. کلمه‌ای مانند «می‌شود» را با نیم‌فاصله بنویسید. همین‌طور است کلماتی مانند «گیومه‌ها»، «زیاده‌خواه» و... همچنین کلمه‌ای مثل «ای-میل» نیز از آنجا که یک کلمه است نباید فاصله‌ای داخلش داشته باشد.
- ۳- بین علامی مانند «نقطه»، «ویرگول»، «نقطه-ویرگول»، «دو نقطه» و کلمه ماقبلشان فاصله تاپ نشود و بعد از آنها تنها یک فاصله تاپ شود.
- ۴- بین «پرانتز» و کلمه داخل پرانتز فاصله تاپ نشود و بین پرانتز و کلمات خارج پرانتز تنها یک فاصله تاپ شود. این قانون همچنین برای «گیومه»، «آکولاد» و «کروشه» نیز صادق است.
- ۵- اگر کل جمله‌ای را داخل پرانتز یا گیومه قرار می‌دهید، نقطه آخر جمله را داخل پرانتز (یا گیومه) قرار دهید. اما اگر تنها کلمه (یا کلمات) انتهایی جمله داخل گیومه هستند، نقطه را بیرون گیومه بگذارید. «علامت تعجب» و «علامت سؤال» هم از همین قانون تبعیت می‌کنند.

وقتی جشنواره، نخبه‌گشی می‌کند!

امسال قرار است در جشنواره فیلم فجر، بخش "فیلمهای اول و دوم" در مسابقه اصلی ادغام شوند. یعنی یک کارگردان جوان و تازه کار که اولین فیلم سینمایی اش را ساخته باید با کارگردانان با تجربه و شناخته شده رقابت کند. این رقابت از دو حالت خارج نیست. یا فیلمش در میان انبوه فیلمهای بزرگان اصلاً به چشم نمی‌آید و تمام امیدهای او و همکارانش بر باد می‌رود. یا اینکه آنقدر مورد توجه قرار می‌گیرد که از آن طرف پشت بام سقوط می‌کند!

اینکه یک فیلمساز جوان را با اولین فیلمش به قله سینمای ایران برسانیم، کار بسیار خطرناکی است. هر قدر هم که او با استعداد باشد و فیلمش خوب از آب درآمده باشد اما اگر بیش از حد تحویل گرفته شود آینده فیلمسازی اش قطعاً تحت تاثیرات منفی قرار خواهد گرفت. یک مثال می‌زنم. سال ۱۳۶۷ سعید ابراهیمی فر فیلم "نار و نی" را وقتی ۳۰ سالش بود، ساخت. فیلم در جشنواره مورد توجه قرار گرفت اما این ترس که فیلمساز برگزیده جشنواره نباید سراغ هر فیلمی برود باعث شد سالها از این فضا دور باشد و در ساخته‌های بعدی اش هم آن موفقیت را تکرار نکند. همان زمانها ابراهیمی فر در مصاحبه‌ای از مسئولین جشنواره فجر خواهش کرده بود که این کار را در مورد فیلمسازان جوان تکرار نکنند. او گفته بود که آن سیمرغ برای فیلم "نار و نی" مانند یک بلوک سیمانی سنگین به پایش بود که او را به ته آب برد!

کمی نزدیکتر بیاییم. حتماً به یاد دارید که دو سال قبل بیشترین سیمرغها را به فیلم "ابد و یک روز" دادند. این فیلم توسط یک جوان ۲۶ ساله ساخته شده بود. انصافاً فیلم خوب و جریان سازی هم بود اما ظاهراً سعید روستایی هم گرفتار ترس و وسواس بعد از گرفتن سیمرغ شده است! یعنی دنبال ساخت فیلمی است که از فیلم اولش بهتر باشد. بنابراین باید سراغ سوزنهای خط قرمزی برود که احتمال مجوز گرفتنش اندک است. آخرش هم (اگر پشتیبان محکمی نداشته باشد) خسته شده و فیلمی دم دستی می‌سازد و همه را از آینده فیلمسازی اش ناامید می‌کند. در همین زمینه باید از ابراهیم ایرج زاد هم یاد کنیم. فیلمساز جوانی که پارسال با فیلم "تابستان داغ" رکورددار نامزدی در جشنواره بود و این روزها که فیلمش روی پرده رفته دغدغه ساخت فیلم دومش را دارد. امیدواریم امثال او و سعید روستایی به سرنوشت ابراهیمی فرها دچار نشوند و آنقدر با دانش و تدبیر جلو بروند که جای اصغر فرهادی‌ها را بگیرند.

اندر احوالات خوردم، خوردی، خورد!

باورتان می‌شود که ما در کشور، ۲ هزار و ۵۲۰ نوع غذای ایرانی داریم و خودمان خیر نداریم؟ اصلاً می‌دانید مکتب غذایی ایران در کنار مکاتب غذایی رم و چین به عنوان ارکان مهم غذایی دنیا شناسایی و معرفی شده است؟ حالا

با این تفاسیر خانمهای خانه دار، هر صبح که از خواب بیدار می‌شوند عزا می‌گیرند که ناهار و شام چی بپزند! از این بدتر، رستورانهای ما هستند که ۹۰ درصدشان منوی شبیه به هم دارند. محال است در یک رستوران بروید و غذای اصلی شان، کباب کوبیده و چلو جوجه و خورش قیمه و قورمه‌سبزی و زرشک پلو با مرغ نباشد!

اینها به کنار؛ می‌دانید که در مبحث جذب گردشگران شکمی (!) چقدر می‌توان کار کرد؟ شاید باورتان نشود ولی پارسال یک میلیارد و ۲۳۰ میلیون نفر گردشگر در دنیا جابه جا شده است و در یک نظرسنجی صورت گرفته، ۸۶ درصد از گردشگران بهترین خاطره سفر خود را خوردن غذاهای متنوع دانسته‌اند. این یعنی می‌شود با تبلیغات و سرمایه گذاری بر روی غذایی مثل "آش" که ۴۰-۵۰ نوع دارد، کلی از این توریستهای محترم پولدار "آش نخورده"!! درآمدزایی کرد.

تاثیر روانی محبوبترین شبکه‌های اجتماعی

یک انجمن انگلیسی ۵ شبکه اجتماعی محبوب بین کاربران را به لحاظ تأثیر روانی و ذهنی که بر افراد می‌گذارند مورد بررسی قرار داده است.

این تحقیق بر روی ۱۴۷۹ کاربر در فاصله سنی ۱۴ تا ۲۴ سال انجام شده و جنبه‌های مثبت و منفی شبکه‌های اجتماعی در آن در نظر گرفته شده است. جنبه‌های مثبت شامل مواردی مانند: آگاهی از تجربیات دیگران، حمایت‌های احساسی و روحی، بیان نظرات و هویت خود در بین دیگران می‌شود. جنبه‌های منفی اما شامل مواردی مانند تنهایی، افسردگی، مسائل مربوط به تصاویر بدنی، ترس از دست رفتن، کیفیت خواب و آزار و اذیت سایبری می‌شود. با این تفاسیر طبقه بندی ۵ شبکه اجتماعی محبوب از بهترین تا بدترین به ترتیب زیر است: ۱- یوتیوب (بهترین) ۲- توئیتر ۳- فیس بوک ۴- اسنپ چت ۵- اینستاگرام (بدترین).

مسائل مربوط به تصاویر بدنی، ترس از دست رفتن، کیفیت خواب و آزار و اذیت سایبری می‌شود. با این تفاسیر طبقه بندی ۵ شبکه اجتماعی محبوب از بهترین تا بدترین به ترتیب زیر است: ۱- یوتیوب (بهترین) ۲- توئیتر ۳- فیس بوک ۴- اسنپ چت ۵- اینستاگرام (بدترین).

کلیشه بر عکس؛ گشت ارشاد در تاجیکستان!

در کشور دوست و برادر و البته مسلمان تاجیکستان، گشت ارشادی راه افتاده که با گشت ارشاد ما ۱۸۰درجه تفاوت دارد. در این کشور ماموران پلیس، زنان مسلمانی که روسری و پوشیه داشته باشند را بازداشت می‌کنند و پس از انتقال به مراکز پلیس از آنان می‌خواهند تا حجاب خود را بردارند و به سبک لباسهای سنتی این کشور پوشش داشته باشند! یعنی به جای اینکه به خانمها گیر بدهند که آستین لباس کوتاه است و گردنت معلوم است و موهایت بیرون است؛ از آنها می‌خواهند پوشش و حجاب خود را تغییر دهند. دلیلش هم این است که دولت تاجیکستان در چند سال اخیر سیاست مقابله با نمادهای اسلامی و حجاب را در دستور کار خود قرار داده و تلاش می‌کند با الگو برداری از ترکیه، از جمهوری مسلمان نشین تاجیکستان، چهره‌ای سکولار در اذهان عمومی جهان به نمایش بگذارد.

چند ماه پیش نیز دولت این کشور از مردم خواسته بود که از گذاشتن اسمهای عربی بر روی فرزندان شان خودداری کرده و به جای آن از اسامی با ریشه و اصالت تاجیکی استفاده کنند!